

Breu història d' un bressol

Ja comença a sortir el sol. D'aquí unes poques hores, tan bon punt obrin les portes del Museu de Maricel, l'habitació s'omplirà de gent. Grups i més grups passaran durant la jornada per la sala dirigits per guies o monitors que en diferents idiomes explicaran l'origen d'aquest esplèndid mobiliari de Can Falç, la casa particular més antiga de la “Blanca Subur “.

Sóc un bonic i artístic bressol situat en un angle de l'estança. Fa més de dos segles que em van fer de fusta de caoba amb ornaments daurats. En aquesta sala hi ha també restaurats els mobles que formaven part del menjador de la casa : un cadiratge força original i dos preciosos i antics canteranos fets de fusta de pi amb policromats, procedents de Mallorca. Tot el mobiliari juntament amb la casa l'heretat la vila de Sitges de l'última propietària de Can Falç, Josefina de Dalmau.

Tinc enyorança de la meua antiga residència malgrat estar aquí molt ben acompanyat pels mobles que havia al menjador. Jo estava a l'habitació del costat que era un dormitori on descansaven els pares del nadons i els gronxaven cantant boniques i melodioses cançons i també fent-los afectuoses moixaines. Molts matins entrava lentament un raig de sol o una lleugera brisa marina i sentia de lluny les onades de les tranquil·les aigües blaves de la mediterrània.

Recordo amb tristesa que cada any per Sant Bartomeu la casa s'omplia de gom a gom de gent que venia per albirar els focs artificials des de la terrassa i moltes persones entraven expressament a l'habitació, que era al costat, per a veure'm. Jo estava tot cofoi, a més tenia arraulits sota meu els simpàtics i entremaliats gossets Juny, primer, i Platón, després, doncs els coets els hi feien força por.

Em satisfà veure la infinitat de persones que visiten el Museu. Alguns estrangers a l'entrar a la sala queden meravellats per aquest bell mobiliari, s'aturen davant meu i exclamen sorpresos: “ il est très jolie “, “ very nice”, ” Prächtigt “, “ Bellissimo”... No cal dir que això m'encoratja força. Precisament ahir a la tarda em va agradar el que deien dues dones sitgetanes:

- Mira Vinyet, és el preciós bressol de Can Falç molt ben restaurat.

- Si Maria, realment és preciós. Penso en la infinitat de nadons que ha degut gronxar.
- I tant, segons deien els meus avantpassats sempre havien hagut molts nadons en aquella llar.
- Quan passo per davant de la casa, Maria, m'aturo per contemplar el xiprer. Sempre em va estranyar i encuriosir que aquest arbre verd centenari de forma allargada apuntant cap al cel i que trobem als cementiris simbolitzant l'acolliment de l'ànima dels difunts, el descans etern, estigués a l'entrada d'una antiga casa senyorial catalana, fins que vaig saber que els romans utilitzaven el xiprer com a símbol d'hospitalitat.
- A mi, Vinyet, em recorda el famós sonet del poeta castellà Gerardo Diego " El ciprés de Silos " i que vaig veure, fa molts anys, quan vaig visitar junt amb els meus pares el majestuós Monestir benedictí amb aquell impressionant claustre romànic.

Després d'aquestes paraules van marxar xino-xano cap a l'altra sala.

Se m'omplen els ulls de joia quan visiten el Museu grups escolars de diferents edats. Molts queden bocabadats al veure'm i embadalits escolten amb atenció les explicacions que els hi fan les mestres o monitores, però no s'atreveixen a preguntar res. Aquests vaillets em recorden els que vaig bressar i que després corrien tots contents i enjogassats per la casa. Eren uns infants preciosos i bons minyons. Podria esmentar infinitat d'anècdotes. Fou una època inoblidable .

Ara de tant en tant m'agafa un xic de melangia i penso en la infinitat d'infants que he gronxat, lamentablement tots ja desapareguts. Crec recordar, si la memòria no em falla, que uns primers nadons foren el Ramon i les seves germanes Francesca, Marianna i Teresa de Dalmau i d'Amat, les tres foren posteriorment monges del Monestir de Santa Maria de Vallbona de les Monges, on van conviure amb les seves ties Lluïsa, que fou Abadessa del Monestir, i M. Anna de Dalmau i de Falç, però aquestes malauradament no les vaig poder gronxar, doncs jo encara no existia. Em complau haver bressat els cinc fills del Ramon: el Lluís, el Joaquim, el Joan que per desgracia morí jove i fou pintor, la Dolors i l'entranyable Francisca de Dalmau i de Querol. Lamentablement no vaig poder gronxar els cinc fills de la Francisca doncs es casà lluny de Sitges, amb un home d'un poble de la zona del Priorat. Però si vaig bressar els quatre fills del Joaquim: el Lluís, la

Rosalia, la M. Teresa i la Josefina de Dalmau i Centenera que per cert fou l'última. Fa molts i molts anys que no ha nascut cap infant a Can Falç.

Em sento a gust aquí al Museu però principalment al capvespre quan el sol comença a davallar i el silenci comença a regnar per la sala, m'estimaria més romandre a la meva originària llar que m'ha deixat una empremta difícil d'esborrar .

En un tres i no res el Museu de Maricel tancarà les portes per obrir-les novament demà i esperar l'afluència de visitants. Les nits són aquí tristes, fredes. Prefereixo el bullici i el xiuxiuejar de la gent en diferents idiomes.

DUNA (Modalitat Santiago RUSIÑOL)